

Sandra Grimm

De spiegel van de tovenaar

Illustraties: Silvia Christoph

kluitman

Versijnt najaar 2022

Op de hoogte blijven van alle paardenboeken die er bij Kluitman verschijnen en meedoen aan winacties? Volg dan @kluitman_paardenboeken op Instagram.

Nur 282/W052201

Bisac JUV002130 / JUV037000 / JUV002270

© MMXXII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© Tekst: Sandra Grimm

© Coverillustratie: Carolin Ina Schröter

© Binnenillustraties: Silvia Christoph

First published by Loewe Verlag GmbH, Bindlach © 2016

Oorspronkelijke titel: *Silberwind das weiße Einhorn – Der verzauberte Spiegel (Vol. 1)*

Nederlandse vertaling: Annemarie Dragt

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

1

Het witte huis

‘Zijn we er al bijna?’ Met een zucht liet Yara zich achterover vallen tegen de rugleuning van de autobank. Ze waren al uren onderweg.

‘Nog even geduld.’ Yara’s vader lachte naar haar via de achteruitkijkspiegel. ‘Je kan niet wachten, hè?’

‘Hm-mm,’ mompelde Yara. De laatste keer dat ze bij haar oma was geweest, was jaren geleden. Ze kon het

zich nauwelijks herinneren. Oma kwam meestal naar hen toe. Dan vertelde ze over de paarden die bij haar op stal stonden.

Maar inmiddels kon Yara zelf rijden. Ze had al een paar jaar rijlessen op de manege.

Eindelijk was het zover! Hier had ze zich de hele zomervakantie al op verheugd. Een vakantie lang alleen maar paarden, paarden, paarden!

Opeens sloeg Yara's vader rechtsaf. 'Daar is het!' zei hij en hij wees naar voren.

Ze reden op een smal weggetje dat tegen een heuvel op kronkelde. Links en rechts waren weilanden die vol stonden met gele boterbloemen. De weg eindigde in een oprijlaan met grote eiken. Aan het eind stond een wit huis met groen geverfde kozijnen. Voor het huis bloeiden rozen. Het leek wel een sprookje.

Yara's hart maakte een sprongetje van vreugde. Maar toen schrok ze. 'Ik zie geen paarden,' zei ze. 'Weet je

zeker dat we hier moeten zijn?'

'Ja, dat weet ik echt wel zeker. Ik heb hier vroeger toch gewoon!' zei haar vader lachend. 'De stallen zijn achter het huis.'

Opgelucht liet Yara haar adem ontsnappen. Natuurlijk wist haar vader hier de weg.

Zodra de auto stilstond, sprong Yara eruit. Ze liep naar de voordeur en drukte op de glanzende bel.

'Oma!' riep ze ongeduldig, terwijl ze op het groene hout bonsde. 'Oma!'

De deur ging open.

'Huh? Jij bent mijn oma niet!' Verbaasd deed Yara een stap naar achteren.

Er stond een man voor haar, met grijs haar en veel vriendelijke rimpels in zijn gezicht.

Hij grinnikte. 'Nee, dat klopt. Ik ben je oma niet. Ik ben James. James de Jager.'

'James? Ben je de butler?' vroeg Yara verward.

De witte hengst

James schoot in de lach. Op dat moment duwde oma hem opzij en stapte naar buiten. ‘Ha, Yara,’ zei ze blij. ‘Ik heb echt geen butler, hoor. James is een vriend van me.’

‘Pfff,’ was het enige wat Yara nog kon uitbrengen, zo stevig knuffelde haar oma haar. Yara klemde zich aan haar vast. Oma rook altijd zo lekker! Naar koekjes en jam. Haar grijze haar kietelde op Yara’s wang.

‘Kind toch, draag je nog altijd de oude overhemden van je vader?’ Oma schudde lachend haar hoofd.

Yara grijnsde. ‘Echt wel!’

Haar oma mopperde altijd over haar kleding. Yara droeg het liefst veel te grote geruite overhemden en jeans, die ze in haar cowboylaarzen propte. Die had ze zelf gekocht van haar zakgeld en ze was er supertrots op.

Oma zuchtte. ‘Kom binnen, kom binnen, dan zet ik een kopje thee voor jullie.’

Zodra Yara de kans kreeg, glipte ze weg naar de paardenstal. Die lag rechts achter het huis.

Behoedzaam schoof Yara de grote staldeur open en stapte naar binnen.

Het was helemaal stil en donker in het gebouw. Er waren hier toch wel paarden?

‘Hé, wat moet dat daar?’

Yara kromp in elkaar. Opeens stond er een man voor haar die niet bepaald vriendelijk keek. ‘Maak dat je wegkomt, meisje. De paarden zijn hier niet.’

‘Waar zijn ze dan?’ vroeg Yara dapper.

‘Daar heb je niks mee te maken,’ bromde de man. Hij wees nadrukkelijk naar de staldeur.

‘Hé pap, dat is vast de kleindochter van mevrouw Verhoeven,’ klonk opeens een stem.

Yara draaide zich om. Daar stond een jongen van haar eigen leeftijd. Hij droeg klompen en een tuinbroek. De jongen kwam naar haar toe, pakte haar arm en trok haar mee naar buiten.

‘Laat hem maar,’ zei hij snel. ‘Zo is hij nu eenmaal.’ Hij keek Yara nieuwsgierig aan. ‘Ik ben Jurre. En die man is mijn vader. Hij verzorgt hier de paarden. Ben jij Yara?’

Yara knikte.

‘Dan kwam je hier vast om de paarden te zien,’ zei Jurre.

‘Ze staan allemaal op de wei, een stuk verderop. Het is nu te laat om daar nog heen te gaan. Er is één paard waar we wel naartoe kunnen, want die staat in de boswei hierachter. Wil je hem zien?’

‘Graag!’ riep Yara. Dan zou ze vandaag toch nog één paard kunnen aaien.

Jurre leek te begrijpen wat ze dacht. Hij grinnikte. ‘Ik denk alleen niet dat je hem kunt aaien. Zilverwind laat zich niet zomaar pakken. Alleen je oma mag bij hem in de buurt komen. Maar zij rijdt al heel lang niet meer op Zilverwind. Vroeger hebben ze veel wedstrijden gewonnen. Maar bij andere mensen is Zilverwind heel schuw. Hij staat altijd in zijn eentje in de boswei.’

Jurre nam Yara mee naar een wei die achter het huis lag, tegen een donker bos aan. Er stonden bomen en struiken in de wei.

‘Zilverwind is een hengst, daarom staat hij alleen,’ vertelde Jurre. ‘Dit stuk bos is helemaal omheind, zodat

hij lekker de ruimte heeft. Hij kan zich hier ook goed verbergen, als hij dat wil.'

Jurre en Yara gingen naast elkaar op het hek zitten wachten.

Al snel hoorden ze een zacht hoefgetrappel. Tussen de bomen door kwam er een paard aangelopperen.

Hij was zo mooi dat Yara haar adem inhield. Zijn vacht was sneeuwwit en schitterde in de zon. Het was alsof zijn hoeven de grond niet raakten. Alsof hij op hen af kwam vliegen.

Een paar meter voor hen hield het paard opeens in,

schudde zijn lange, zilverwitte manen en bleef toen roerloos stilstaan. Yara zag zijn vacht alleen nog bewegen door zijn ademhaling. Met zijn donkere ogen keek hij Yara strak aan.

'O, wat is hij prachtig!' fluisterde Yara.

Jurre knikte. 'Echt hè? Zilverwind is het allermooiste paard dat ik ooit gezien heb. Die kleur, het lijkt wel zilver! Vooral op zijn voorhoofd, daar heeft hij een glinsterende ster. Daar zit... Yara?'

Yara had zich van het hek laten glijden.

'Hé, kom terug!' fluisterde Jurre dringend. 'Straks steigert hij en dan kom je onder zijn hoeven terecht. Niet doen, Yara!'

Maar het leek alsof Yara betoverd was. Oneindig langzaam liep ze naar Zilverwind toe. Heel voorzichtig tilde ze haar rechterhand op en stak die naar hem toe, met de handpalm omhoog.

Een paar stappen bij hem vandaan bleef ze staan.

Haar hart bonsde.

Opeens ging er een rilling door het paardenlijf. Zilverwind briepte even, liet toen zijn hoofd zakken en deed twee stappen naar voren. Heel zacht duwde hij zijn neus in Yara's hand.

'Huh?' zei Jurre stomverbaasd.

Yara aaide behoedzaam over de zilveren punt op het voorhoofd van Zilverwind. 'Wat ben jij een bijzonder paard,' fluisterde ze. 'Ik ga voor jou zorgen!'

3

De rit

De eerste dagen bij oma vlogen voorbij. Jurre liet Yara kennismaken met alle paarden, die nu naar de stallen waren gehaald. Ze mochten samen buitenritten maken en dat was nog geweldiger dan Yara had gedacht.

Jurre was aardig en vertelde altijd allerlei grappige verhalen. Yara vond hem echt leuk. Ze maakten samen bosritten, deden wedstrijdje en gingen soms naar de